

med og har den fornødne Tillid til; thi det maa jo siges, at det have Folk som Regel til deres nærmeste foresatte. Hvor det er disse, der selv ere Klagerne, er det jo udelukket, at de kunne paatage sig denne Rolle. Men i en Række andre Forseelser er det meget heldigt, om man kan gaa den Vej, f. Eks. ved Forseelser, begaaede under Vagthold, naar Folk ere udkommanderede til andre Afdelinger, ved Arbejdstjeneste o. s. v., kort sagt, paa alle de Omraader, hvor man maaske er mest udsat for at begaa militære Forseelser. Der er Forholdet det, at den nærmeste foresatte ikke er impliceret i Sagen, og han kan derfor meget godt optræde som Forsvarer. Der er naturligvis mange andre militære Forseelser, men Hovedmængden af dem er dem, hvor Manden er meget lidt skyldig, og hvor det derfor kan være godt at have en militærkendt Mand til Forsvarer. Men i den Række Forseelser, der foregaa ved selve Underafdelingen, hvor han tjener, og hvor hans nærmeste foresatte ikke kan optræde som hans Forsvarer, er der meget sjældent Brug for nogen Forsvarer. Forseelsen er der saa evident, saa soleklar, at den paa-gældende ikke vil ønske at faa mere ud af det end nødvendigt, men blot at faa sin Straf og være færdig og helst faa den saa lempelig som mulig. Jeg vil derfor hævde, at største Delen af de Straffe, hvor den paa-gældende er mere eller mindre og maaske ogsaa kan være helt uskyldig, forefalder udenfor hans Afdelingstjeneste, og derfor er der der Brug for en Forsvarer og navnlig en militær Forsvarer, og der vil det være rigtigt, at vedkommende kommanderes til dette Hverv. I andet Afsnit er derfor Hovedsagen for mig dette, at man kommanderer Forsvareren, naar det er en militær, ligesom det ogsaa er den Del af Lovforslaget, der interesserer mig mest.

Jeg skal derefter gaa over til flygtigt at omtale enkelte af de andre Paragraffer. Jeg vil ikke paa nogen Maade frakende Appelininstansens dens Betydning. Jeg synes, det ærede Medlem, der sidst talte, og ogsaa det ærede Medlem, der talte først, til-lagde denne Instans den allerstørste Betydning. Det gør jeg ikke, for det er, efter min Mening, saa urimelig faa Sager, der appelleres. Det andet derimod, at faa en Forsvarer i det daglige, tjenstlige Liv, det regner jeg for Hovedsagen, for at Folkene kunne bevare den absolute Tillid til Retfærdigheden og til deres overordnede. Jeg vil ogsaa gerne tilstaa, at naar jeg gaar over til at tale om Appelininstansen,

vil jeg ikke turde gaa alt for dybt ind paa den. Den er jo et stærkt juridisk Omraade paa mange Punkter, og min Lægmandsforstand paa disse Felter strækker ikke til til at gaa ind paa en dybere Kritik. Dog vil jeg sige saa meget, at naar jeg sammenholder de enkelte Paragraffer, skønner jeg ikke bedre, end at der gennem denne Appelininstans er søgt at fremskaffe den absolute Retfærdighed, for saa vidt det er muligt. Jeg tror ikke, man kan naa synderligt videre. Men jeg tror desuden, at ved de store Forseelser og dermed følgende Straffe, som der her er Tale om at sende til Overkrigsretten, vil man fra alle Sider veje Forseelse og Straf saa stærkt imod hinanden, at egentlige Fejltagelser ere ganske udelukkede. Der kan være Tale om lidt mere eller lidt mindre, det er en anden Sag. Men der vil her ske den Forskel, at Appelininstansen faar Ret til, i Lighed med andre Overretter, at kunne formindske eller forhøje Straffen. Dette er ikke Tilfældet nu, hvor Generalauditøren nok danner, om man vil, en Slags Appelininstans, men dog ikke kan forhøje Straffen, derimod vel nedsætte den.

Der staar i § 7, øverste Linie: "Til Benyttelse for tiltalte eller Forsvarer kan meddeles en Udskrift af Forhørene". Det forekommer mig, at der maatte staa „skal“, medmindre dette „kan“, i denne Forbindelse, efter juridisk Opfattelse, betyder „skal“. De ere jo nemlig uden en saadan Udskrift ret ude af Stand til at foretage sig noget.

I § 8 staar der i første Linie: „Ved Oplæsning af Sagens Akter i Krigsretten kan foruden tiltalte ogsaa hans Forsvarer . . . være til Stede“. Men derefter synes det at være afhængigt af selve Krigsretten, om tiltaltes Forsvarer kan være til Stede. Jeg tror, at ogsaa der skulde der staa „skal“. Men det er jo noget, som der kan tales om senere; det er ikke noget, som har afgørende Betydning.

Jeg har allerede nævnt, at § 4 indeholder en Bestemmelse om, at „naar en Sag skal paadømmes i Felten, i Krigsskibe paa Tøgt eller under andre Omstændigheder, hvor ingen Sagfører kan blive beskikket til Forsvarer for tiltalte, skal dertil udnævnes af Jurisdiktionschefen en Officer eller en anden ved Krigsmagten ansat Embeds- eller Bestillingsmand.“ Under disse Forhold kan det ganske vist kun blive en Officer, men han skal altsaa kommanderes dertil. Nu er det, jeg forlanger, at ogsaa naar en Mand vil have en Officer til Forsvarer, saa skal denne